

Sygn. akt III KRS 20/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Romualda Spyt

Protokolant Anna Gryźniewska

w sprawie z odwołania R. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 czerwca 2009 r.,

w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego ,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 listopada 2009 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

Sędzia Sądu Rejonowego R. G. wniósł odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 czerwca 2009 r. Zaskarżoną uchwałą postanowiono, że nie zostanie on przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w [...].

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada stwierdziła, że wnioskodawca jest sędzią Sądu Rejonowego od 16 grudnia 2003 r. Ukończył studia podyplomowe

z zakresu prawa europejskiego w 2004 r. z wynikiem pozytywnym, roczne seminarium organizowane przez Biuro Informacji Rady Europy w 2006 r. oraz studia podyplomowe Ekonomia i Prawo Gospodarcze dla Sędziów w 2008 r. z wynikiem celującym. Według oceny sędzi wizytatora S. F. jego kwalifikacje są dobre, jednakże zaaprobowanie jego kandydatury na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego jest przedwczesne.

Kolegium Sądu Okręgowego w [...] opiniowało kandydaturę wnioskodawcy dwukrotnie negatywnie. Na posiedzeniu dnia 25 marca 2009 r. oddano 5 głosów „przeciw” i 2 głosy „wstrzymujące się”, a po zapoznaniu się ze zgłoszonymi przez wnioskodawcę uwagami do oceny sędzi wizytatora i po jej wysłuchaniu, w ponownym głosowaniu dnia 27 marca 2009 r. oddano 6 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”. Na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów [...] Okręgu Sądowego dnia 27 marca 2009 r. odwołujący się uzyskał 6 głosów „za”, 86 głosów „przeciw” i 9 głosów „wstrzymujących się”. Minister Sprawiedliwości w stanowisku z dnia 21 maja 2009 r. pozytywnie ocenił kandydaturę wnioskodawcy. Te okoliczności spowodowały, że na posiedzeniu Rady dnia 22 czerwca 2009 r. wnioskodawca otrzymał 0 głosów „za”, 12 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”, czyli że nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów „za”.

W odwołaniu wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 100, poz. 1082 ze zm.) w związku z § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 219, poz. 1623) przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, a przez to brak samodzielnej oceny wnioskodawcy oraz naruszenie art. 13 ust. 1 tej ustawy w związku z § 21 ust. 2 rozporządzenia przez sporządzenie uzasadnienia, które nie wskazuje przyczyn podjęcia negatywnej uchwały.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Sądu Okręgowego wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie jest nieuzasadnione. Przepis art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS nakłada na Radę obowiązek rozpatrzenia i ocenienia kandydatury do pełnienia

urzędu sędziowskiego, zaś § 20 ust. 1 powołanego rozporządzenia nakazuje Radzie, w sprawach indywidualnych, podejmowanie uchwał po wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania. Przepisy te nie zostały naruszone. Wnioskodawca usiłuje na ich podstawie podważyć zasadność stanowiska Rady. Tymczasem dokonanie oceny kandydatury i zajęcie stanowiska jest ustawową kompetencją Rady, a podstawą odwołania od uchwały Rady – a co za tym idzie i zakresem rozpoznania sprawy – jest zarzut sprzeczności uchwały z prawem (art. 13 ust. 2 ustawy o KRS). Wynika stąd, że zasadność stanowiska Rady nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba że to stanowisko przekracza dopuszczalne granice swobodnego uznania. Może to być w szczególności spowodowane użyciem przez Radę niedozwolonego kryterium oceny (na przykład dyskryminującego – art. 32 ust. 2 Konstytucji). Nie zachodzi to jednak w rozpoznawanej sprawie.

Drugi zarzut odwołania dotyczy uzasadnienia zaskarżonej uchwały. Z powołanych w tym przedmiocie przepisów wynika, że ta uchwała powinna zawierać uzasadnienie, nie określają one jednak bliżej wymaganej treści uzasadnienia. Pośrednio treść wynika z przepisów powołanych przy pierwszym zarzucie, gdyż nakazują one wszechstronne rozważenie wszystkich okoliczności sprawy. Uzasadnienie powinno więc zawierać przedstawienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz ich rozważenie. Te wymogi są spełnione w zaskarżonej uchwale, w szczególności przez pokreślenie znaczenia negatywnej opinii Kolegium i słabego poparcia Zgromadzenia Ogólnego.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy o KRS.